

byly od 1. třídy do 9. třídy a dětí bylo v domově asi 250 – 300. Po té, co vyšel 9. třídu a chtěl jít někam dál, tak tam vlastně „hnil“. Plot kolem domova byl z kamenných sloupků, pole byla z kovu a na jejich konci byly špičky. Přes plot byla ze předu domova v dálce vidět dálnice a byla slyšet jezdit auta, zezadu viděl z domova pole. Bylo mu podle něj řečeno, že domov je v Brestu, ale žádné domy v jeho blízkosti neviděl, jen bylo v dálce vidět rozestavěné domy, asi paneláky. To, že je domov v Brestu, přitom dle svého vyjádření věděl už odmalička. Když však viděl natočený dokument o městě Brest, který natočil pan Kvasnička Vladislav, a porovnal to s tím, co viděl kolem sebe v průběhu svého útěku, tak to bylo úplně jiné a jemu neznámé město. K běžnému dennímu režimu domova žadatel doslova sdělil, že „to byl normální bordel“. Budíček byl v 7 hodin, poté snídaně a od 8 hodin škola. Po škole si vlastně mohl každý dělat co chtěl, ale nesměl za plot. On sám se pak dle svého vyjádření většinou učil nebo jsem hrál na kytaru. Také sedával se stejně starými dětmi, hrály šachy, karty a podobně. Někdy také hrály fotbal nebo házely na koš. Rovněž poslouchaly hudbu z „kazetáku“, jemu se nejvíce líbil rock, například kapely KINO, GRAŽDANSKÁ OBRANA. Žadatel následně zopakoval, že v domově byla šílená nuda, každý se něčím trápil, každý si něco přál. Stalo se třeba, že jej nic nebavilo a jenom četl knihy, a to spíše filozofické nebo sci-fi. Konkrétně se mu podle něj líbily knihy Kastaneda a Stevena Kinga. Něčemu sice přímo nerozuměl, ale bavilo jej číst o tajemnu. Na dotaz dále žadatel hovořil o tom, že v domově bylo asi tak 250-300 dětí, jak již řekl, a jednalo se o smíšený domov. Děvčata bydlela odděleně, ale během dne byli všichni pohromadě. Jméno ředitele domova si nemůže vybavit, neboť je zde již dlouho a o minulosti nechce mluvit. V jeho předpokoji seděla sekretářka, ale samotného ředitele prakticky nepotkával. Když s ním chtěl mluvit, byl stále nepřítomen. Bylo mu sice řečeno, že s ním mluvit může, ale většinou v domově nebyl. Dále žadatel v této souvislosti doplnil, že byl u psychologa pana Hubálka a ten zjistil, že u něj dochází k výpadkům paměti, kvůli nimž si nepamatuje detaily. Zprávu doložil do svého materiálu. Žadatel dále pokračoval, že v domově byly jak vychovatelky, tak vychovatelé a většinou jim říkali jménem a příjmením, někdy, podle toho, jaký k nim měli vztah, i pouze křestním jménem. Dle žadatele byli tak o 15 let strašitější než on. Žadatel nemůže dle svých slov říci, v kolika letech asi tak děti do domova přicházely, protože se s malými dětmi nestýkal, ale nepamatuje se, že by tam přišel někdy někdo starší, například 15letý. Nejčastějším důvodem přítomnosti dětí v domově, jak mu řekli ostatní děti, podle něj bylo to, že děti neměly rodiče nebo si jako v jeho případě myslely, že je mají, ale nevěděly kde. On osobně ale o svých rodičích neví nic již odmalička. Následně žadatel potvrdil svá předchozí tvrzení, že během svého pobytu v domově nebyl v žádném kontaktu s vnějším světem, a to například ani při návštěvě lékaře a podobně. Dle jeho slov měli v domově lékaře stále a co si pamatuje, tak nikdy nebyl za bránou domova. Nekonal se podle něj nikdy ani žádné výlety do okolí. Poprvé tak domov opustil, až když z něj utíkal. Na dotaz, zda mu toto opatření bylo někdy vysvětleno, žadatel uvedl, že „když tam žijete odmalička, tak si na takový způsob života zvyknete a nenapadne vás se zeptat“. K jeho životu před příchodem do domova mu podle něj ředitel řekl, že do domova přinesla jej v jeho 3 letech nějaká žena, prý jeho teta nebo známá rodiny, a od té doby tam byl. Žadatel sám se dle svých slov asi tak od 13 -14 let začal zajímat o to, kdo je, a ředitel mu ukázal papír, který sepsali asi zaměstnanci domova, a kde bylo uvedené jméno Sergej Bodrov a napsané slovo Olomouc. Neví ale, k čemu to slovo patřilo. Žadatel následně v této souvislosti dodal, že má takový pocit, že to nebyla pravda, neboť jak již poznal normální život, je mu jasné, že se nemohlo jednat o normální dětský domov. Myslí si, že to mohlo být třeba pěstování lidí na dárcovství orgánů nebo tak nějak. Adresa dětského domova kterou uvedl, tak tam podle něj nejsou budovy dětského domova, ale jedná se o dům na hlavní třídě, ve kterém je lékárna, byty a hlavně je tam pracoviště běloruské policie, specializované na práci s dětmi a mládeží. O adrese kterou udal, byl přitom přesvědčen, že je to adresa domova, protože to věděl už odmalička. Dále žadatel sdělil, že v domově mohli například sledovat televizi a byl tam i satelit, přičemž programy měli jak polské, tak ruské i německé. Volit programy mohli podle chuti, omezené to nijak nebylo a nestalo se mu nic ani v případě, že se díval na televizi třeba do dvou hodin do rána. Ostrahu domova plnila podle něj taková ochranka, jejíž příslušníci chodili kolem plotu i v noci, a to zvnitřku zahrady. Nesledoval je ale často a neví, v jakých intervalech chodili. Za dobu jeho pobytu v domově ale podle něj uteklo tak 5 lidí, co on ví. V domově se přitom podle něj hovořilo rusky. Ke svému předešlému tvrzení o nahlédnutí do jeho zdravotní dokumentace žadatel na dotaz dodal, že tam bylo uvedené jeho jméno a záznamy o jeho nemocech,